

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 205/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Оливере Анђелковић, председника већа, др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачка 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр. 65/24 од 22.11.2024. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 447 ЗКП, дана 29.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, а пресуда Првог основног суда у Београду К.бр. 65/24 од 22.11.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 65/24 од 22.11.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачка 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која казна се има извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује на адреси становања ..., улица ... без електронског надзора. Уколико осуђени самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању од 12 часова или два пута у трајању од по 6 часова, суд ће одредити да остатак казне издржава у затвору.

На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и исти падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд уважи жалбу јавног тужиоца и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА, због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачка 1 КЗ осудити на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци.

- окривљени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду закаже седницу већа, на коју ће позвати окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Владимира Слијепчевића и да након одржане седнице већа прихвати предлог окривљеног да се изјављена жалба усвоји и донесе пресуда којом се преиначава пресуда Првог основног суда у Београду К.бр. 65/24 од 22.11.2024. године и то тако што ће по одржаној седници већа и главном претресу бити донета пресуда којом ће се АА ослободити од оптужбе.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 223/25 од 11.03.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу Првог основног јавног тужилаштва у Београду Кт. 7657/2019 од 02.12.2024. године и преиначи пресуду Првог основног суда у Београду К.бр. 65/24 од 22.11.2024. године, тако што ће окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачке 1 КЗ, осудити на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а жалбу окривљеног АА одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Душана Слијепчевића, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио целокупне списе, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и мишљење јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбене наводе окривљеног АА, којима се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, а што се ближе образлаже у оквиру жалбених навода везаних за погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, налазећи да је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, да иста не садржи никакве противречности у себи, нити противречности са разлозима пресуде, као и да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, неразумљивости, нити нејасноће, а поред тога, првостепени суд је у образложењу пресуде одређено и потпуно изнео које чињенице и из којих разлога узима као доказане или недоказане, као и којим разлозима се руководио при утврђивању да ли

постоји кривично дело окривљеног.

Жалбом окривљеног се побија првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да је првостепени суд узео у разматрање све одлучне чињенице и извео је све расположиве доказе али је погрешно оценио значење изведених доказа и дошао до погрешног закључка о постојању одлучних чињеница, те је првостепени суд погрешно утврдио чињеницу да је код окривљеног постојала намера да присвајањем новца и докумената прибави себи противправну имовинску корист. Указује се да првостепени суд наводи да је из исказа сведока ББ утврдио да га је окривљени АА звао у касним ноћним сатима, па су заједно отишли до агенције "...", да је окривљени сам ушао у просторије, да се у њима задржао десетак минута и након тога заједно са њим отишао у коцкарницу, где су заједно ушли и у којој се сведок задржао кратко, а окривљени остао, с тим што сведок није могао да определи када се тај догађај десио, међутим, суд се у пресуди није ни осврнуо нити дао било какав коментар да овај сведок није могао определити када се тај догађај десио. Указује се да касни ноћни сати сигурно нису време на које је указао снимак сигурносних камера пословнице који је достављен приликом подношења одштетног захтева на дан сачињавања службене белешке о обавештењу примљеног од грађана од стране оштећеног, чије састављање је започето у 14,25 до 14,45 часова, а са ког снимка се види да је окривљени у пословницу ушао у понедељак 16.12.2019. године у 07,28 часова, а што је потврдио и саслушани сведок оштећени- директор и власник агенције, а то време по ставу браниоца нису сигурно касни ноћни сати и улазак окривљеног у просторије агенције је сат и по пре почетка радног времена, тачно одређеног дана, у понедељак 16.12.2029. године. По ставу окривљеног, погрешан је закључак првостепеног суда да окривљени предузима радњу за коју зна да је недозвољена тако што из фирме у којој је запослен узима новац, документа и чекове и не појављује се сутрадан на послу, а свестан чињенице да камере постоје, те истиче да није изведен доказ да се окривљени сутрадан, дакле у уторак 27.12.2019. године није појавио на послу, он се на послу није појавио у понедељак 26.12.2019. године, дакле тога дана када је у 07,28 часова, пре почетка радног времена, ушао и узео све горе наведене ствари. Истиче се да све јасно утврђене чињенице несумњиво говоре да је окривљен неовлашћено привремено користио ствари и да је имао јасну намеру да све те ствари врати власнику без умањења њених употребних вредности, што јасно говори да ово не представља присвајање у смислу кривичног дела крађе. Даље се истиче да на све овако како је претходно наведено указује и став оштећене агенције, која се није придружила кривичном гоњењу нити истакла одштетни захтев, због тога што је агенцији новац враћен у целости, као и документација и чекови, што се утврђује из потврде која се налази у списима предмета, а директор и власник агенције је изјавио на главном претресу да, у случају да је он знао да је у питању окривљени АА, не би чак ни подносио кривичну пријаву, него би прво разговарао са окривљеним, пошто је о њему говорио све најбоље.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима окривљеног, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа и то одбране окривљеног АА, те изведених писаних доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање како у погледу објективних тако и у погледу субјективних околности дела правилно и потпуно утврдио и за свој чињеничноправни закључак дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као

другостепени, а који се жалбеним наводима окривљеног не доводе у сумњу.

Првостепени суд, полазећи од навода тужиоца и одбране окривљеног, као и осталих изведених и прихваћених доказа у образложењу ожалбене пресуде на страни 5. и 6. наводи чињенице које међу странкама нису биле спорне и за исте даје јасне, детаљне и за овај суд у свему правилне разлоге. Наиме, првостепени суд је у овој кривично-правној ствари као неспорно утврдио да је окривљени АА дана 16.12.2019. године у 07,28 часова ушао у просторије у којима је био запослен у туристичкој агенцији “...” у улици ..., тако што је даљинским управљачем отворио роло-врата, оригиналним кључем откључао врата туристичке агенције, ушао у простор и из просторија рачуноводства узео новац са пратећом документацијом у износу од око 10.000 евра. Такође, током поступка неоспорно је утврђено да је од окривљеног одузета документација, као и чекови грађана који су враћени, те да је неколико дана након догађаја агенцији “...” од стране оца окривљеног враћен целокупни износ новца који је претходно одузет, а ове неспорне чињенице произилазе како из одбране окривљеног, тако и из исказа саслушаних сведока ВВ и ГГ.

Надаље, првостепени суд је ценећи доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање ближе описано у изреци првостепене пресуде, те је, супротно жалбеним наводима, правилно и на несумњив начин утврдио да се критични догађај одиграо у време и месту ближе наведеном у изреци побијане пресуде и за наведено је првостепени суд у образложењу пресуде дао јасне, детаљне и аргументоване разлоге

Наиме, првостепени суд је одлучујући о спорној чињеници да ли је окривљени критичном приликом имао намеру прибављања себи противправне имовинске користи или се ради о кривичном делу одузимања туђе ствари из члана 211 КЗ односно да је окривљени без намере прибављања противправне имовинске користи одузео туђу покретну ствар, правилно ценио одбрану окривљеног, као и исказе саслушаних сведока ББ, ГГ и ДД,

Правилно је првостепени суд прихватио исказе сведока ББ, ДД, и сведока ЋЋ, дајући своје разлоге на страни 6. побијане пресуде, иако по налажењу првостепеног суда није јасно због чега је сведок ДД на известан начин променио свој исказ на главном претресу, помињући да је он питао у децембру месецу 2019. године овде окривљеног када ће новац бити враћен, с обзиром да је протекао рок за враћање иако је у претходном поступку навео да рок за враћање није био уговорен, да новац није потраживао од АА и да је био изненађен оним што је он учинио да би му вратио новац, те правилно у том смислу није прихватио одбрану окривљеног да у конкретном случају окривљени није имао намеру прибављања противправне имовинске користи за себе. Ово из разлога што је по правилном налажењу првостепеног суда нелогично, животну неприхватљиво да окривљени осим што посредује заједно са својим родитељима, како то наводе сведок ДД и сведок ЋЋ између два лица која се не познају за износ који није мали, чинећи то без признанице, исти предузима радњу за коју зна да је недозвољена, тако што из фирме у којој је запослен узима новац, документацију и чекове, не појављује се сутрадан на послу, а свестан чињенице да камере постоје. Правилно првостепени суд закључује да је код окривљеног постојала намера прибављања себи противправне имовинске користи, при чему не улази у то да ли је

новац предат ДД или је, што је логичније, потрошен за личне потребе на неки други начин, посебно имајући у виду да је сведок ББ навео да га је АА звао у касним ноћним сатима, да су заједно отишли до агенције "...", да је окривљени ушао сам у просторије и након тога заједно са њим отишао у коцкарницу.

Начин извршења кривичног дела, по правилном налажењу првостепеног суда, управо указује да се окривљени налазио у специфичном стању, због чега је предузео све радње пристајући и на последице, а такође није јасно да, уколико је окривљени заиста био само посредник код овог зајма између два лица која познаје, због чега их међусобно није спојио, када је већ евентуално дошло до кашњења у враћању или само до потребе на страни зајмодавца да му се новац у одређеном тренутку врати, већ се упустио у улогу онога на чијој страни постоји обавеза. Стога правилно првостепени суд, из наведених разлога, одбрану окривљеног у овом делу и исказе саслушаних сведока на ове околности није прихватио. Такође, правилно је првостепени суд ценио чињеницу да су у стану окривљеног приликом претреса тј.уласка у исти, од стране полиције осим документације пронађени и нереализовани чекови грађана које је том приликом окривљени такође отуђио.

Такође, правилно закључује првостепени суд да је намера прибављања противправне имовинске користи за себе доказана и чињеницом да окривљени није имао никакву улогу осим посредника у евентуалном зајму који је постојао од стране сведока ЂЂ према сведоку ДД, а што и сам није спорио, напротив, оба сведока су изјавила да породицу АА познају дуги низ година и да су са овим зајмом били упознати родитељи овде окривљеног, па је остало нејасно због чега је окривљени, ако је заиста новац који је одузео употребио за враћање зајма ДД то учинио јер је по правилном налажењу првостепеног суда неприхватљиво да је то учинио због стида према ДД, имајући у виду да је овај сведок приликом првог саслушања када му је догађај временски био много ближи, изјавио да је био изненађен када је то чуо да није било договореног рока за враћање, те да враћање новца ни на који начин није пожуривао.

Стога овај суд налази да је првостепени суд аргументовано образложио зашто је на основу постојећих доказа дошао до закључка да је окривљени АА поступањем на већ описан начин предузео противправне радње за које га је огласио кривим.

Првостепени суд је на напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге, које у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће и које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, те је Апелациони суд у Београду жалбене наводе окривљеног, којима се указује на погрешно утврђено чињенично стање, оценио као неосноване.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривично-правним радњама окривљеног АА, ближе описаном у изреци првостепене пресуде, стекла сва законска како субјективна тако и објективна обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачка 1 КЗ, за које га је првостепени суд огласио кривим. Стога се жалбени наводи окривљеног, којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, од стране Апелационог суда у Београду оцењују као

неосновани, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да се казном затвора у трајању од једне године коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, не може постићи сврха кажњавања и да је овако изречена казна затвора неадекватна степену кривице окривљеног, побудама из којих је кривично дело извршено, околностима под којима је исто извршено, као и ранијем животу окривљеног. Указује се да је суд одлучујући о врсти и висини кривичне санкције, као и приликом одмеравања казне, дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, те да протек времена од извршења кривичног дела до изрицања пресуде код одмеравања казне нема значај олакшавајуће или отежавајуће околности. Такође се указује да суд није ценио околност да је окривљени искористио поверење оштећеног ВВ, власника туристичке агенције "...", нити је ценио околност да је окривљени, поред новца у износу од око 10.000 евра, критичном приликом из ове туристичке агенције одузео и документацију где су се налазили и нереализовани чекови грађана, који су очигледно исте предали наведеној агенцији ради реализације путовања, као и да је нарочито суд требао да има у виду мотив због чега је окривљени извршио наведено кривично дело, тачније да је новац који је одузео од ове агенције, а тиме и себи прибавио противправну имовинску корист, био намењен враћању његових дугова. Све ове околности, по ставу тужиоца, имају карактер отежавајућих околности. Такође се указује да суд није на адекватан начин ценио осуђиваност окривљеног и истиче да је окривљени и раније осуђиван за кривично дело из групе кривичних дела против имовине и то због кривичног дела тешка крађа из члана 204 КЗ, а коју околност суд није узео у обзир приликом одмеравања казне, те је очигледно да изречене кривичне санкције - условне осуде за ранија кривична дела нису утицале на окривљеног и одвратиле га од даљег вршења оваквих и сличних кривичних дела. Тужилац сматра да се казном затвора у трајању од једне године коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, не може остварити сврха кажњавања у смислу одредбе члана 42 КЗ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд је утврдио да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном за извршено кривично дело, од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да се коректно држао пред судом, да је од извршења кривичног дела прошло непуних пет година, да је новац у целости враћен оштећеном неколико дана након извршења кривичног дела, да се оштећени није придружио кривичном гоњењу, док је као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио чињеницу да је окривљени осуђиван али је ценио и то да је од последње осуде прошло скоро 10 година, те да су се стекли услови за брисање истих. Првостепени суд је, имајући у виду побројане олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно окривљеног за извршено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 2 у вези става 1 тачка 1 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, истовремено одређујући да ће се иста извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује на адреси ..., улица ..., осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција у смислу члана 45 КЗ, одређујући да ће окривљени казну затвора на коју је осуђен издржавати у просторијама у којима станује

без примене електронског надзора, за шта је у образложењу пресуде првостепени суд дао разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, који се жалбеним наводима јавног тужиоца не доводе у сумњу.

И по налажењу Апелационог суда у Београду, имајући у виду тежину учињеног кривичног дела и степен кривице окривљеног, управо изреченом казном затвора ће се у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ. Стога су жалбени наводи јавног тужиоца, којима се побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији оцењени као неосновани, будући да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне и аргументоване разлоге који оправдавају изрицање кривичне санкције управо како је то побијаном пресудом одлучено.

На основу свега напред наведеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци ове пресуде на основу члана 457 ЗКП.

**Записничар – виши саветник
Снежана Доганџић,с.р.**

**Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић